Scris de Preot Petru Roncea
Luni, 24 August 2026 09:20 -

Sărbătoarea din urmă a anului bisericesc, Tăierea capului

Sfântului Ioan Botezătorul, este o sărbătoare pe care Biserica ne roagă să o cinstim cu post mai aspru. E o sărbătoare care arată în sine răspunsul oamenilor la toată economia dragostei lui Dumnezeu arătată prin Întruparea lui Iisus Hristos, prin Patimile Lui, prin Moartea Sa pentru răscumpărarea păcatelor noastre, prin Învierea din morți, prin Înălțarea la ceruri și prin întemeierea Bisericii. Toate aceste praznice mari sunt înconjurate de cele două mari sărbători ale Bisericii, Nașterea și Adormirea Maicii Domnului, simbol al întemeierii Bisericii și al ridicării Ei la Cer.

După cum la praznicul Nașterii Domnului, după marea bucurie a Întrupării Domnului Iisus Hristos, când cerul si pământul au cântat împreună de bucuria vederii lui Dumnezeu, a urmat de îndată amintirea sângelui vărsat de către Irod în Betleem prin cei 14000 de prunci uciși de el, acum, la încheierea lucrării mântuitoare a lui Iisus Hristos, fiul lui Irod cel Mare, Irod Antipa, săvârșește această crimă rămasă în istorie ca tăierea capului celui mai mare bărbat născut din femeie, a Sfântului Ioan Botezătorul. Interesant că tatăl lui, Irod cel Mare, n-a reușit să afle pe Ioan care, prunc fiind, a fost luat de mama sa Elisabeta și dus în munții Iudeii, de teama sabiei lui Irod, drept pentru care Zaharia, tatăl lui Ioan, a fost ucis pentru că a refuzat să spună unde este pruncul născut în familia lui, care și el trebuia omorât de către Irod. Pentru că nu a reușit tatăl să-l ucidă pe Ioan, iată că fiul lui a dus la împlinire dorința tatălui de a ucide pe ultimul proroc al Vechiului Testament, pe Sf. Ioan Botezătorul. Trebuie să ne gândim foarte serios că dacă noi avem un gând rău asupra cuiva și nu-l putem împlini în faptă, urmașii noștri îl vor împlini. Copiii noștri vor duce la împlinire gândul nostru, de a ucide pe Hristos. Aceasta poate este una dintre cele mai cutremurătoare învățăminte pe care ni le oferă Evanghelia de astăzi. Că dacă nu ne pocăim de păcatele noastre și de pornirile noastre ucigătoare de Hristos cât timp trăim în viața asta, urmașii noștri vor duce până la capăt pornirile noastre. Așa a făcut Irod Antipa, care era unul din cei patru fii ai lui Irod cel Mare. După ce a murit tatăl lui, tot regatul a fost împărțit în patru părți și lui Irod Antipa i-a revenit una din cele patru părți. El a făcut mult rău fraților săi, voind să ia cât mai mult din teritoriul lor și să-și lărgească hotarul împărăției lui. De aceea nu era între ei o armonie așa de mare. Cu toate acestea, în văzul lumii se întâlneau și la una din astfel de întâlniri Irod se lăudă fratelui lui, Filip, cu bogăția palatului său, cu măreția împărăției sale. Această laudă a provocat în soția lui Filip, Irodiada, un gând pătimaș, cum că ar fi mai bine în palatul fratelui soțului său, că ar fi mai bine în patul lui Irod decât în patul lui Filip. Astfel, s-a înțeles în taină cu Irod. Nevasta lui Irod, simțind aceasta, și-a luat zestrea ei și a plecat la Areta, tatăl său, iar Irod a adus în casa lui pe Irodiada. Aceasta a însemnat pentru poporul care era condus de Irod o mare blasfemie, o mare rușine, o călcare grozavă a legii și această călcare de lege pe care a făcut-o Irod a condus la nemulțumirea poporului care a ajuns și la urechile lui Ioan, Sfântul lui Dumnezeu, cel care tocmai ieșise din pustia Iudeii la malul Iordanului,

unde propovăduia pocăința pentru primirea lui Mesia. Pregătea calea venirii lui Iisus Hristos în lumea aceasta, pregătea calea pentru botez a lui Iisus Hristos, botezând mai întâi pe oameni în Iordan spre pocăință. Și când a auzit Ioan ce se întâmplă *în casa regelui,* a lăsat pustia și a bătut la poarta palatului lui Irod strigând: Nu îți este îngăduit, Iroade, să ții de nevastă pe femeia fratelui tău. Irodiada, când a auzit acest glas, s-a temut, știind că Irod soțul ei are o oarecare evlavie pentru Ioan, că lui îi place când vorbește și ce aude despre el. Irodiada s-a temut ca nu cumva glasul lui Ioan să-l facă pe Irod să se pocăiască și să renunțe la păcatul său, alungând-o din casa lui înapoi la bărbatul său. Și atunci ea a început să gândească cum să facă să tacă acest glas. Și a venit un bun prilej, când Irod a dat un ospăț și chemând bărbații, cum era obiceiul, și jucând la astfel de ospețe de obicei unii întemnițați care erau aduși înlăuntru și de care își băteau joc, ca să fie veselia mai mare. Astfel, l-au adus și pe Ioan și au făcut și cu el cum au voit, așa cum a spus Mântuitorul în altă parte, că au făcut cu Ioan ce au voit, adică și-au bătut joc de el, așa cum odinioară și-au bătut joc de Samson când era legat și l-au adus ca să râdă de el în casa ospățului filistenilor. V-aduceți aminte atunci când Samson s-a mâniat și, rugându-se lui Dumnezeu, a prins cu brațele stâlpii casei și i-a strâns la pieptul lui, astfel încât clădirea s-a dărâmat peste toți cei care râdeau de el. În același fel și cu Ioan s-au purtat și au făcut cu el ce au voit, cum a spus Mântuitorul. Apoi, un alt obicei era să aducă în mijlocul ospățului o fată care să danseze, o desfrânată, și aceea să aducă veselie oaspeților. Irod ticălosul și-a găsit tocmai pe fiica Irodiadei să o aducă, și aceasta, după cum spune cântarea la strană, „a jucat drăcește fiica diavolului", așa este numită de către Biserică. Ea a dezlănțuit patimile bărbaților prezenți și Irod, în culmea fericirii, i-a promis că îi va da orice îi va cere. Ea nu știa ce să ceară, că el i-a promis și jumătate din împărăție. El, care dorea să își întindă împărăția, la o beție a făgăduit fetei că-i dă jumătate din împărăția lui. Ea s-a dus la mama sa și i-a zis: ce să îi cer, că iată tatăl îmi dă orice vreau eu. Și ea a zis: cere-i capul lui Ioan. Fata s-a dus repede, îndată grăbindu-se, cum spune Sfânta Scriptură, s-a grăbit să nu uite ceea ce i-a șoptit mama ei, și a spus: vreau capul lui Ioan. Irod s-a temut, a avut o clipă de luciditate când putea lua hotărârea mântuirii lui, să-și calce legământul în fața oaspeților de dragul salvării vieții lui Ioan, dar i-a fost rușine să ia această hotărâre și a trimis călăul în temniță, jos, în subsolul palatului, și acela a tăiat capul Sf. Ioan, l-a pus pe o tavă, i l-a dat fetei și fata l-a adus mamei sale. Irodiada a văzut înaintea ochilor săi gura închisă care nu o lăsa în pace și o mustra necontenit pentru păcatul său. Aceasta este sărbătoarea, aceasta este întâmplarea, pe care o știm foarte bine, care ne cutremură ori de câte ori o auzim și învățăm câte ceva nou ori de câte ori o auzim. Grozavă învățătură putem lua de aici: dacă în viața noastră dorim răul cuiva și nu putem să îl facem și am murit, răul acela îl vor duce la sfârșit copiii noștri, dacă nu se vor pocăi ei înșiși de ceea ce le-am transmis Ior. E deajuns să punem un hotar oricărui păcat din viața noastră, e deajuns să spunem: Doamne, astăzi îmi schimb viața, astăzi mă hotărăsc să părăsesc orice gând rău pe care îl am împotriva cuiva, împotriva vecinului meu, împotriva soției mele, a copilului meu, a oricărui om din parohie și așa mai departe. Câte gânduri rele nu avem unii împotriva altora, că suntem oameni aplecați din cauza păcatelor, lipsiți de putere, plini de gânduri rele. Ceea ce ne învață Biserica astăzi ar trebui să ne facă pe toți, dar măcar pe cei care sunt în biserică și ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, să ne facă să devenim oameni sfinți, altfel de oameni, să nu ne cuprindă rușinea de a ne schimba viața, de a schimba

hotărârile noastre cele rele și să avem tăria ca și fiul risipitor la picioarele stăpânului, la picioarele lui Hristos, rugându-L: Tată, am greșit înaintea Ta și înaintea cerului, iartă-mă, primește-mă, fă-mă rob măcar, dacă nu mai sunt vrednic să redevin fiu al Tău. Ospățul, veselia, dansul cu beția iată ce au adus. Dacă citim pe Părinții Bisericii, pe Sf. Ioan Gură de Aur mai ales, a cărui Sf. Liturghie o facem în fiecare duminică și sărbătoare, dacă l-am citi pe el, am vedea cât de tare s-a ridicat el împotriva dansului drăcesc al Salomeii și împotriva ospețelor cu băutură care provoacă în oameni astfel de gânduri, cum a provocat în mintea lui Irod. O, cum mustră Sf. Ioan Gură de Aur orice petrecere pe care o fac creștinii cu băutură, cu dansuri, cu desfrânare, cu păcate. Noi spunem: așa am moștenit de la părinții noștri, totdeauna așa s-a făcut. De 2000 de ani lumea alege răul, dar Biserica a strigat întotdeauna împotriva păcatului. Iată că evanghelia de astăzi răsună an de an la urechea noastră și ea este mărturie pentru noi în ziua morții noastre și a judecății înaintea lui Hristos pentru că am auzit, am știut, am venit la biserică mereu și mereu, am auzit că e păcat să faci voia lui Satan. Și am făcut-o. Că e păcat să gândești de rău împotriva semenului tău, că îl ucizi. Și dacă noi spunem că copiii noștri sunt mai răi ca noi, știți, este vorba asta, ca o plângere care o facem noi cei mai în vârstă, că nu mai sunt tinerii cum am fost noi. Noi am fost oameni credincioși, iar generația de astăzi este ticăloasă, este rea. Este rea pentru că gândurile noastre au fost rele și sunt rele, și ei duc mai departe gândurile noastre împlinindu-le. Dacă noi nu am putut desfrâna ei pot, noi nu am putut fura, ei fură, noi nu ne-am permis să înjurăm, ei înjură. Dar în gândul nostru toți am voit să le facem, de aceea, de ceea ce ne-a fost frică, n-am scăpat. Copiii noștri nimicesc un neam și duc în prăpastie o generație prin păcatele pe care le fac, iar noi ne plângem că sunt mai răi ca noi. Noi i-am făcut așa, e o urmare a păcatelor noastre. Irod a ucis 14.000 de prunci, dar au fost salvați Ioan Botezătorul și Iisus Hristos. Irod Antipa ucide și pe Iisus Hristos și pe Ioan Botezătorul, adică duce la împlinire ceea ce tatăl lui nu a reușit. Mai ticălos a fost Irod Antipa decât Irod cel Mare, deși Irod cel Mare a ucis 14.000 de prunci. Căci Irod Antipa a ucis pe Iisus Hristos și pe Ioan Botezătorul. De aceea, păcatul este mai mare, dar e de aceeași natură și se naște din păcatul părintelui său.

La încheierea anului bisericesc, cuvântul acesta nu trebuie să ne descurajeze. Cât încă suntem în viață, avem șansa mântuirii și salvării generației care vine după noi, a copiilor noștri. Pocăindu-ne, schimbându-ne noi viața, se vor schimba și copiii noștri. Oprindu-ne de la păcat, ei nu vor mai avea ce continua, că se vor opri și ei. Dar dacă noi continuăm și murim așa cum a murit Irod cel Mare, mâncat de viermi, și copiii noștri și generația care vine după noi se vor duce tot spre mai adâncul cel mai adânc al iadului din cauza noastră. Iar la judecata finală, vom răspunde nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru cele săvârșite de după noi, în măsura în care am învățat pe copiii noștri gândul păcatului pe care noi nu l-am putut împlini în viața aceasta.

Sf. Ioan Botezătorul este mare rugător înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Să ne rugăm și noi Maicii Domnului cu evlavie adâncă, să ne rugăm Sfântului Ioan Botezătorul cu

aceeași evlavie ca să mijlocească pentru noi, să se roage la Iisus Hristos, Judecătorul nostru, ca atunci când vom sta înaintea Lui să privească cu milă către noi și spre sufletul nostru și să ne ierte păcatele, așezându-ne cu sfinții în Împărăția Sa. Amin!